

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 509/2006

z dnia 20 marca 2006 r.

w sprawie produktów rolnych i środków spożywczych będących gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Produkcja, przetwarzanie i dystrybucja produktów rolnych i środków spożywczych odgrywają ważną rolę w gospodarce Wspólnoty.
- (2) Należy wspierać różnorodność produkcji rolnej. Promowanie tradycyjnych produktów o specyficznych cechach może przynieść gospodarce wiejskiej istotne korzyści, w szczególności na obszarach mniej uprzywilejowanych lub oddalonych, zarówno poprzez zwiększanie dochodów rolników, jak i zatrzymanie społeczności wiejskiej na tych obszarach.
- (3) W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego w sektorze środków spożywczych podmioty gospodarcze powinny dysponować instrumentami pozwalającymi na podniesienie wartości rynkowej ich produktów przy równoczesnej ochronie konsumentów przed niewłaściwymi praktykami, a także zagwarantowaniu prowadzenia uczciwego handlu.
- (4) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2082/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie świadectw o szczególnym charakterze dla produktów rolnych i środków spożywczych ⁽²⁾ definiuje świadectwa specyficznego charakteru, natomiast rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1848/93 ⁽³⁾ ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2082/92 określa i wprowadza pojęcie „gwarantowana tradycyjna specjalność”. Produkty posiadające świadectwa specyficznego charakteru, nazywane

częśćciej „gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami”, zaspokajają popyt konsumentów na tradycyjne produkty o szczególnych cechach. W obliczu różnorodności produktów na rynku oraz obfitości informacji na ich temat konsument, aby móc dokonać lepszego wyboru, musi dysponować jasną i zwięzłą informacją dotyczącą szczególnych cech tych środków spożywczych.

- (5) Dla większej jasności należy zaprzestać stosowania wyrażenia „świadectwo specyficznego charakteru” i stosować jedynie wyrażenie „gwarantowana tradycyjna specjalność”, które jest bardziej zrozumiałe, a także, aby uczynić cel niniejszego rozporządzenia bardziej czytelnym dla producentów i konsumentów, należy dokładnie określić pojęcie „specyficzny charakter” i wprowadzić definicję pojęcia „tradycyjny”.
- (6) Niektórzy producenci chcieliby odnosić korzyści rynkowe ze sprzedaży tradycyjnych produktów rolnych lub tradycyjnych środków spożywczych, których cechy odróżniają je wyraźnie od innych podobnych produktów rolnych lub środków spożywczych. W celu ochrony konsumentów gwarantowana tradycyjna specjalność powinna podlegać kontroli. Taki dobrowolny system umożliwiający podmiotom upowszechnianie na obszarze całej Wspólnoty informacji o jakości produktu rolnego lub środka spożywczego powinien gwarantować, że wszelkie informacje o jego jakości wykorzystywane w handlu będą uzasadnione.
- (7) Etykietowanie produktów rolnych i środków spożywczych podlega ogólnym zasadom określonym w dyrektywie 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych ⁽⁴⁾. Jednakże ze względu na ich specyficzny charakter, w odniesieniu do gwarantowanych tradycyjnych specjalności, należy przyjąć szczególne przepisy uzupełniające. Aby identyfikacja gwarantowanych tradycyjnych specjalności wyprodukowanych na terenie Wspólnoty była łatwiejsza i szybsza, obowiązkowe powinno być umieszczanie na etykietach oznaczenia „gwarantowana tradycyjna specjalność” lub odpowiadającego mu symbolu, przy czym podmiotom powinien zostać przyznany rozsądny okres na dostosowanie się do tego wymogu.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Dz.U. L 208 z 24.7.1992, str. 9. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 806/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 168 z 10.7.1993, str. 35. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2167/2004 (Dz.U. L 371 z 18.12.2004, str. 8).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/89/WE (Dz.U. L 308 z 25.11.2003, str. 15).

- (8) Aby zagwarantować zgodność z wymogami dotyczącymi gwarantowanych tradycyjnych specjalności oraz spójność w ich zakresie, grupy producentów powinny same określić w specyfikacji produktu jego specyficzne cechy. Producenci z państw trzecich powinni mieć możliwość zarejestrowania gwarantowanej tradycyjnej specjalności.
- (9) Gwarantowane tradycyjne specjalności chronione we Wspólnocie powinny podlegać systemowi kontroli opartemu na rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt⁽¹⁾, a także systemowi kontroli mających na celu zapewnienie, przed wprowadzeniem produktów rolnych i środków spożywczych do obrotu, że podmioty stosują się do wymogów specyfikacji produktu.
- (10) Aby gwarantowane tradycyjne specjalności mogły korzystać z ochrony, powinny zostać zarejestrowane na szczeblu Wspólnoty. Wpis do rejestru powinien również dostarczać informacji podmiotom uczestniczącym w handlu oraz konsumentom.
- (11) Organy krajowe danego państwa członkowskiego powinny rozpatrywać każdy wniosek o rejestrację zgodnie z minimalnymi wspólnymi zasadami obejmującymi procedurę wnoszenia sprzeciwu na szczeblu krajowym w celu zagwarantowania, że dany produkt rolny lub środek spożywczy ma charakter tradycyjny i posiada specyficzne cechy. Następnie wniosek powinien zostać rozpatrzony przez Komisję w celu zagwarantowania jednolitego podejścia do wniosków o rejestrację wnoszonych przez państwa członkowskie i przez producentów z państw trzecich.
- (12) Aby procedura rejestracji przebiegała sprawniej, należy unikać rozpatrywania sprzeciwów nieuzasadnionych i służących przewlekaniu postępowania oraz określić warunki dopuszczalności sprzeciwów przekazywanych Komisji. Obywatelom państw trzecich mającym uzasadniony interes powinno zostać przyznane prawo do złożenia sprzeciwu na podstawie tych samych kryteriów co producentom ze Wspólnoty. Kryteria te powinny być oceniane w odniesieniu do terytorium Wspólnoty. W świetle zdobytego doświadczenia należy dostosować okres konsultacji, w przypadkach wniesienia sprzeciwów.
- (13) Należy wprowadzić przepisy wyjaśniające zakres ochrony przyznany na mocy niniejszego rozporządzenia, stanowiące w szczególności, że niniejsze rozporządzenie powinno obowiązywać bez uszczerbku dla istniejących przepisów dotyczących znaków towarowych i oznaczeń geograficznych.
- (14) Aby zapobiec tworzeniu nierównych warunków konkurencji, każdy producent, także z państwa trzeciego, powinien mieć możliwość użycia zarejestrowanej nazwy wraz z określonym oznaczeniem oraz, w odpowiednich przypadkach, symbolem wspólnotowym związanym z „gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami” albo samej zarejestrowanej nazwy, pod warunkiem że wytwarzany lub przetwarzany produkt rolny lub środek spożywczy jest zgodny ze stosowną specyfikacją produktu, a producent podlega kontroli odpowiednich organów lub jednostek zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.
- (15) Oznaczenia dotyczące specyficznego charakteru produktu rolnego lub środka spożywczego powinny podlegać ochronie prawnej oraz kontroli, aby mogły być one jednocześnie atrakcyjne dla producentów i wiarygodne dla konsumentów.
- (16) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość pobierania opłat w celu pokrycia ponoszonych kosztów.
- (17) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾.
- (18) Należy wprowadzić przepisy pozwalające na określenie w niniejszym rozporządzeniu przepisów mających zastosowanie do wniosków o rejestrację, które Komisja otrzymała przed jego wejściem w życie. Należy pozostawić podmiotom rozsądny termin na dostosowania w zakresie zarówno prywatnych jednostek kontrolnych, jak i sposobu etykietowania produktów rolnych i środków spożywczych wprowadzanych do obrotu jako gwarantowane tradycyjne specjalności.
- (19) W celu zapewnienia jasności i przejrzystości należy uchylić rozporządzenie (EWG) nr 2082/92 i zastąpić je niniejszym rozporządzeniem,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie określa zasady, zgodnie z którymi za gwarantowaną tradycyjną specjalność można uznać:

- a) produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi, wymienione w załączniku I do Traktatu;
- b) środki spożywcze wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Załącznik I do niniejszego rozporządzenia może zostać zmieniony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 18 ust. 2.

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1. Wersja poprawiona w Dz.U. L 191 z 28.5.2004, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla innych szczególnych przepisów wspólnotowych.

3. Do gwarantowanych tradycyjnych specjalności będących przedmiotem niniejszego rozporządzenia nie ma zastosowania dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego ⁽¹⁾.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „specyficzny charakter” oznacza cechę lub zespół cech, które w sposób wyraźny odróżniają produkt rolny lub środek spożywczy od podobnych im produktów lub środków spożywczych należących do tej samej kategorii;
- b) „tradycyjny” oznacza udokumentowany jako będący w użyciu na rynku wspólnotowym przynajmniej przez okres wskazujący na przekaz z pokolenia na pokolenie; okres ten powinien odpowiadać okresowi zwykle przypisywanemu jednemu pokoleniu i wynosić co najmniej 25 lat;
- c) „gwarantowana tradycyjna specjalność” oznacza tradycyjny produkt rolny lub środek spożywczy uznany przez Wspólnotę ze względu na jego specyficzny charakter poprzez jego rejestrację zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- d) „grupa” oznacza każdą organizację producentów lub przetwórców, niezależnie od jej formy prawnej lub składu, których działalność związana jest z tym samym produktem rolnym lub środkiem spożywczym.

2. Cecha lub zespół cech, o których mowa w ust. 1 lit. a), mogą odnosić się do nieodłącznych cech produktu, takich jak jego właściwości fizyczne, chemiczne, mikrobiologiczne lub organoleptyczne, do metody produkcji lub do szczególnych warunków występujących przy jego produkcji.

Sposobu prezentacji produktu rolnego lub środka spożywczego nie uznaje się za cechę w rozumieniu ust. 1 lit. a).

Specyficzny charakter zdefiniowany w ust. 1 lit. a) nie może ograniczać się do składu jakościowego lub ilościowego, lub do sposobu produkcji określonego w przepisach wspólnotowych lub krajowych, w normach ustalonych przez organy normalizacyjne lub w normach nieobowiązkowych; zasada ta jednak nie ma zastosowania w przypadku, gdy wyżej wymienione przepisy lub normy zostały ustanowione w celu określenia specyfiki produktu.

W skład grupy, o której mowa w ust. 1 lit. d), mogą wchodzić inne zainteresowane strony.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 37.

Artykuł 3

Rejestr

Komisja prowadzi rejestr gwarantowanych tradycyjnych specjalności uznanych na całym terytorium Wspólnoty na mocy niniejszego rozporządzenia.

Rejestr składa się z dwóch wykazów gwarantowanych tradycyjnych specjalności rozróżnianych w zależności od tego, czy użycie nazwy produktu lub środka spożywczego jest zastrzeżone dla producentów stosujących się do wymogów specyfikacji produktu.

Artykuł 4

Wymogi dotyczące produktów i nazw

1. Aby produkt rolny lub środek spożywczy mógł zostać wpisany do rejestru, o którym mowa w art. 3, musi być produkowany przy użyciu tradycyjnych surowców lub musi charakteryzować się tradycyjnym składem lub sposobem produkcji lub przetwarzania odzwierciedlającym tradycyjny rodzaj produkcji lub przetwarzania.

Nie jest dopuszczalna rejestracja produktów rolnych lub środków spożywczych, których specyficzny charakter związany jest z ich miejscem pochodzenia lub pochodzeniem geograficznym. Bez uszczerbku dla art. 5 ust. 1 zezwala się na używanie w nazwie określeń geograficznych.

2. W celu zarejestrowania nazwa musi:

- a) być sama w sobie specyficzna; lub
- b) wyrażać specyficzny charakter produktu rolnego lub środka spożywczego.

3. Specyficzna nazwa, o której mowa w ust. 2 lit. a), musi być tradycyjna i zgodna z przepisami krajowymi lub być przyjęta zwyczajowo.

Nie można zarejestrować nazwy wyrażającej specyficzny charakter, o której mowa w ust. 2 lit. b), jeżeli:

- a) odnosi się ona tylko do informacji natury ogólnej używanych w odniesieniu do grupy produktów rolnych lub środków spożywczych, lub określonych w szczególnych przepisach wspólnotowych;
- b) jest ona myląca, czego szczególnym przykładem jest odniesienie się do oczywistej cechy produktu lub do cechy nieodpowiadającej specyfikacji produktu, co może wprowadzić konsumenta w błąd w odniesieniu do cech produktu.

Artykuł 5

Ograniczenia użycia nazw

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych lub przepisów państw członkowskich dotyczących własności intelektualnej, w szczególności dotyczących oznaczeń geograficznych i znaków towarowych.

2. Nazwa odmiany roślin lub rasy zwierząt może być używana w nazwie gwarantowanej tradycyjnej specjalności, pod warunkiem że nie wprowadza ona w błąd co do właściwości produktu.

Artykuł 6

Specyfikacja produktu

1. Aby produkt rolny lub środek spożywczy mógł zostać uznany za gwarantowaną tradycyjną specjalność, musi być zgodny ze specyfikacją produktu.

2. Specyfikacja produktu zawiera następujące informacje:

- a) nazwę, o której mowa w art. 4 ust. 2, w jednym lub w kilku językach, ze wskazaniem, czy grupa składa wniosek o rejestrację z zastrzeżeniem lub bez zastrzeżenia nazwy oraz czy grupa wnosi o skorzystanie z przepisów art. 13 ust. 3;
- b) opis produktu rolnego lub środka spożywczego obejmujący jego główne właściwości fizyczne, chemiczne, mikrobiologiczne lub organoleptyczne;
- c) opis metody produkcji, którą producenci zobowiązani są stosować, w odpowiednich przypadkach łącznie z właściwościami i cechami użytych surowców lub składników i metody otrzymywania produktu rolnego lub środka spożywczego;
- d) najważniejsze elementy określające specyficzny charakter produktu i, w odpowiednich przypadkach, wykorzystaną podstawę odniesienia;
- e) najważniejsze elementy świadczące o tradycyjnym charakterze produktu, zgodnie z art. 4 ust. 1 akapit pierwszy;
- f) minimalne wymogi oraz procedury kontroli specyficznego charakteru.

Artykuł 7

Wniosek o rejestrację

1. Do złożenia wniosku o rejestrację gwarantowanej tradycyjnej specjalności uprawniona jest wyłącznie grupa.

Kilka grup z różnych państw członkowskich lub państw trzecich może złożyć wspólny wniosek.

2. Grupa może złożyć wniosek o rejestrację wyłącznie w odniesieniu do produkowanych lub otrzymywanych przez nią produktów rolnych lub środków spożywczych.

3. Wniosek o rejestrację zawiera co najmniej:

- a) nazwę i adres grupy składającej wniosek;
- b) specyfikację produktu, o której mowa w art. 6;
- c) nazwę i adres organów lub jednostek dokonujących kontroli zgodności z wymogami specyfikacji produktu oraz ich szczegółowe zadania;
- d) dokumenty potwierdzające specyficzny i tradycyjny charakter produktu.

4. W przypadku gdy grupa została ustanowiona w państwie członkowskim, wniosek o rejestrację jest składany w tym państwie członkowskim.

Państwo członkowskie rozpatruje wniosek przy wykorzystaniu właściwych środków w celu sprawdzenia, czy jest on uzasadniony i czy spełnia wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu.

5. Państwo członkowskie w ramach rozpatrywania wniosku, o którym mowa w ust. 4 akapit drugi, wszczyna krajową procedurę sprzeciwu zapewniającą odpowiednie opublikowanie wniosku i przewidującą rozsądny okres, w którym każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes i ustanowiona lub zamieszkała na terytorium tego państwa, może wnieść sprzeciw wobec wniosku.

Państwo członkowskie bada dopuszczalność zgłoszonego sprzeciwu zgodnie z kryteriami wymienionymi w art. 9 ust. 3 akapit pierwszy.

6. Jeżeli państwo członkowskie uznaje, że wymogi art. 4, 5 i 6 zostały spełnione, przekazuje Komisji:

- a) nazwę i adres grupy składającej wniosek;
- b) specyfikację produktu, o której mowa w art. 6;
- c) nazwę i adres organów lub jednostek dokonujących kontroli zgodności z wymogami specyfikacji produktu oraz ich szczegółowe zadania;
- d) oświadczenie państwa członkowskiego, że uznało ono wniosek złożony przez grupę za spełniający wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu oraz w przepisach wykonawczych do niego.

7. W przypadku gdy wniosek dotyczący produktu rolnego lub środka spożywczego pochodzi od grupy z państwa trzeciego, jest on przekazywany Komisji bezpośrednio lub za pośrednictwem organów tego państwa i zawiera on informacje określone w ust. 3.

8. Dokumenty przekazywane Komisji, o których mowa w niniejszym artykule, są sporządzane w jednym z języków urzędowych instytucji Unii Europejskiej lub dołączane jest do nich poświadczony tłumaczenie na jeden z tych języków.

Artykuł 8

Rozpatrywanie wniosków przez Komisję

1. Komisja rozpatruje wniosek otrzymany zgodnie z art. 7 przy wykorzystaniu właściwych środków w celu sprawdzenia, czy jest on uzasadniony i czy spełnia wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu. Rozpatrywanie wniosku nie powinno trwać dłużej niż 12 miesięcy.

Komisja co miesiąc podaje do wiadomości publicznej wykaz nazw, w odniesieniu do których złożono jej wniosek o rejestrację, a także datę ich przedłożenia Komisji.

2. Jeżeli po rozpatrzeniu wniosku zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy Komisja uznaje, że wymogi niniejszego rozporządzenia zostały spełnione, publikuje ona w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* informacje, o których mowa w art. 7 ust. 3 lit. a), b) i c).

Jeśli wymogi niniejszego rozporządzenia nie zostały spełnione, Komisja podejmuje decyzję o odrzuceniu wniosku zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2.

Artykuł 9

Sprzeciw

1. W terminie sześciu miesięcy od dnia publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, przewidzianej w art. 8 ust. 2 akapit pierwszy, każde Państwo Członkowskie lub państwo trzecie może zgłosić sprzeciw wobec proponowanej rejestracji poprzez wniesienie do Komisji należytego uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie.

2. Każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes, ustanowiona lub zamieszkała w Państwie Członkowskim innym niż państwo wnoszące o rejestrację lub w państwie trzecim może również zgłosić sprzeciw wobec wnioskowanej rejestracji poprzez złożenie należytego uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie.

Osoby fizyczne lub prawne ustanowione lub zamieszkałe w Państwie Członkowskim wnoszą taki sprzeciw w tym Państwie Członkowskim w terminie umożliwiającym zgłoszenie sprzeciwu zgodnie z ust. 1.

Osoby fizyczne lub prawne ustanowione lub zamieszkałe w państwie trzecim wnoszą sprzeciw do Komisji, bezpośrednio lub za pośrednictwem organów danego państwa trzeciego, w terminie określonym w ust. 1.

3. Za dopuszczalne uznaje się sprzeciwy, które wpłynęły do Komisji w terminie określonym w ust. 1, jeżeli:

a) wykazano w nich, że nie zostały spełnione wymogi, o których mowa w art. 2, 4 i 5; lub

b) w przypadku wniosku na podstawie art. 13 ust. 2, wykazano w nich, że dana nazwa jest używana zgodnie z prawem, szeroko znana i używana w sposób mający znaczenie gospodarcze w odniesieniu do podobnych produktów rolnych lub środków spożywczych.

Komisja bada dopuszczalność sprzeciwów.

Kryteria, o których mowa w akapicie pierwszym, są oceniane w odniesieniu do terytorium Wspólnoty.

4. W przypadku gdy Komisja nie otrzyma żadnego dopuszczalnego na mocy ust. 3 sprzeciwu, dokonuje rejestracji nazwy.

Rejestracja jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

5. Jeżeli sprzeciw jest dopuszczalny zgodnie z ust. 3, Komisja wzywa zainteresowane strony do podjęcia odpowiednich konsultacji.

Jeżeli w terminie sześciu miesięcy zainteresowane strony osiągnęły porozumienie, powiadają one Komisję o wszystkich czynnikach, które umożliwiły osiągnięcie tego porozumienia, w tym o opiniach wnioskodawcy i zgłaszającego sprzeciw. Jeżeli informacje opublikowane na mocy art. 8 ust. 2 nie zostały zmienione lub zmieniono je jedynie w nieznacznym stopniu, Komisja postępuje zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu. W innych przypadkach Komisja ponownie rozpatruje wniosek zgodnie z art. 8 ust. 1.

Jeżeli nie osiągnięto porozumienia, Komisja podejmuje decyzję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 18 ust. 2, uwzględniając uczciwe i tradycyjne stosowanie oraz rzeczywiste ryzyko błędnego zrozumienia.

Decyzja ta jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

6. Dokumenty przekazywane Komisji, o których mowa w niniejszym artykule, są sporządzane w jednym z języków urzędowych instytucji Unii Europejskiej lub dołączane jest do nich poświadczony tłumaczenie na jeden z tych języków.

Artykuł 10

Cofnięcie rejestracji

Jeśli Komisja, działając zgodnie ze przepisami wykonawczymi, o których mowa w art. 19 lit. f), uzna, że przestała być zapewniona zgodność z wymogami specyfikacji produktu rolnego lub środka spożywczego będącego gwarantowaną tradycyjną specjalnością, wszczynają zgodnie z art. 18 ust. 2 postępowanie w sprawie cofnięcia rejestracji; cofnięcie rejestracji jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 11

Zmiany w specyfikacji produktu

1. O dokonanie zmiany w specyfikacji produktu występować może państwo członkowskie na wniosek grupy ustanowionej na jego terytorium lub grupa ustanowiona w państwie trzecim. W tym ostatnim przypadku wniosek jest przekazywany Komisji bezpośrednio lub za pośrednictwem organów tego państwa trzeciego.

We wniosku należy wykazać uzasadniony interes gospodarczy oraz opisać wnioskowane zmiany i podać ich uzasadnienie.

Wniosek o zatwierdzenie zmian podlega procedurze przewidzianej w art. 7, 8 i 9.

Jeżeli zaproponowane zmiany są nieznaczne, Komisja podejmuje decyzję o ich przyjęciu bez stosowania procedury określonej w art. 8 ust. 2 i art. 9.

Komisja, w odpowiednich przypadkach, publikuje te nieznaczne zmiany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Państwo członkowskie zapewnia, by każdy producent lub przetwórcza stosujący się do wymogów specyfikacji produktu, do którego została zgłoszona zmiana, został poinformowany o publikacji. Oprócz sprzeciwów określonych w art. 9 ust. 3 dopuszczalne są sprzeciwy wykazujące posiadanie interesu gospodarczego w produkcji gwarantowanej tradycyjnej specjalności.

3. W przypadku gdy zmiana dotyczy tymczasowej zmiany specyfikacji wynikającej z nałożenia przez organy władzy publicznej obowiązkowych środków sanitarnych lub fitosanitarnych, wniosek jest przekazywany Komisji przez państwo członkowskie na wniosek grupy producentów lub przez grupę ustanowioną w państwie trzecim. Zastosowanie ma procedura określona w ust. 1 akapit czwarty.

Artykuł 12

Nazwy, oznaczenia i symbol

1. Jedynie producenci spełniający wymogi specyfikacji produktu mogą odwołać się do gwarantowanej tradycyjnej

specjalności na etykiecie, w reklamie lub innych dokumentach związanych z produktem rolnym lub środkiem spożywczym.

2. W przypadku odwoływania się na etykiecie produktu rolnego lub środka spożywczego wyprodukowanego na terytorium Wspólnoty do gwarantowanej tradycyjnej specjalności na etykiecie zamieszczana jest zarejestrowana nazwa wraz z symbolem wspólnotowym albo oznaczeniem „gwarantowana tradycyjna specjalność”.

3. Oznaczenie, o którym mowa w ust. 2, nie jest obowiązkowe przy etykietowaniu gwarantowanych tradycyjnych specjalności wyprodukowanych poza terytorium Wspólnoty.

Artykuł 13

Szczegółowe przepisy dotyczące zarejestrowanej nazwy

1. Począwszy od daty publikacji określonej w art. 9 ust. 4 lub 5, nazwa wpisana do rejestru określonego w art. 3 może być używana jedynie do identyfikacji produktu rolnego lub środka spożywczego odpowiadającego specyfikacji produktu będącego gwarantowaną tradycyjną specjalnością zgodnie z zasadami określonymi w art. 12. Zarejestrowane nazwy mogą jednak być nadal używane przy etykietowaniu produktów nieodpowiadających zarejestrowanej specyfikacji produktu, jednak bez możliwości umieszczania na nich oznaczenia „gwarantowana tradycyjna specjalność”, skrótu „GTS” lub odpowiadającego mu symbolu wspólnotowego.

2. Gwarantowana tradycyjna specjalność może jednakże zostać zarejestrowana z zastrzeżeniem nazwy dla produktu rolnego lub środka spożywczego zgodnego z opublikowaną specyfikacją produktu, pod warunkiem że grupa wniosła o to w swoim wniosku o rejestrację oraz że z procedury przewidzianej w art. 9 nie wynika, że nazwa jest używana zgodnie z prawem, szeroko znana i używana w sposób mający znaczenie gospodarcze w odniesieniu do podobnych produktów rolnych lub środków spożywczych. Począwszy od daty publikacji określonej w art. 9 ust. 4 lub ust. 5, nazwa ta, nawet jeśli nie towarzyszy jej oznaczenie „gwarantowana tradycyjna specjalność”, skrót „GTS” lub odpowiadający mu symbol wspólnotowy, nie może być wykorzystywana przy etykietowaniu podobnych produktów rolnych lub środków spożywczych nieodpowiadających zarejestrowanej specyfikacji produktu.

3. W odniesieniu do nazw, w przypadku których wnioskując się o rejestrację w jednym języku, grupa może określić w specyfikacji produktu, że podczas wprowadzania produktu do obrotu etykieta może zawierać, poza nazwą produktu w języku pierwotnym, informację w innych językach urzędowych, że produkt został uzyskany zgodnie z tradycją regionu, państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, z którego pochodzi wniosek.

Artykuł 14**Kontrole urzędowe**

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ lub organy odpowiedzialne za kontrole w zakresie przestrzegania obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004.

2. Państwa członkowskie zapewniają, że każdy podmiot spełniający wymogi rozporządzenia będzie uprawniony do objęcia go systemem kontroli urzędowych.

3. Komisja podaje do wiadomości publicznej nazwę i adres organów i jednostek, o których mowa w ust. 1 lub w art. 15, i okresowo aktualizuje te dane.

Artykuł 15**Kontrola zgodności ze specyfikacją produktu**

1. W przypadku produktów rolnych i środków spożywczych wyprodukowanych we Wspólnocie, kontrola zgodności ze specyfikacją produktu przed jego wprowadzeniem do obrotu jest zapewniana przez:

— jeden lub kilka właściwych organów, o których mowa w art. 14, lub

— jeden lub kilka organów kontrolnych w rozumieniu art. 2 rozporządzenia (WE) nr 882/2004, działających jako jednostki certyfikujące produkty.

Koszty takiej kontroli zgodności ze specyfikacją produktu są ponoszone przez podmioty podlegające kontroli.

2. W przypadku produktów rolnych i środków spożywczych wyprodukowanych w państwie trzecim kontrola zgodności ze specyfikacją produktu przed jego wprowadzeniem do obrotu jest zapewniana przez:

— jeden lub kilka organów władzy publicznej wyznaczonych przez państwo trzecie, lub

— jedną lub kilka jednostek certyfikujących produkty.

3. Jednostki certyfikujące produkty, o których mowa w ust. 1 i 2, spełniają wymogi europejskiej normy EN45011 lub przewodnika 65 ISO/IEC (wymagania ogólne dotyczące jednostek prowadzących systemy certyfikacji wyrobów), a od dnia 1 maja 2010 r. są akredytowane zgodnie z tymi normami.

4. Jeżeli organy określone w ust. 1 i 2 postanowiły przeprowadzić kontrolę zgodności ze specyfikacją produktu, zapewniają one odpowiednie gwarancje obiektywności i bezstronności oraz dysponują wykwalifikowanym personelem i zasobami niezbędnymi do wykonywania swoich zadań.

Artykuł 16**Deklaracje producentów składane wyznaczonym organom lub jednostkom**

1. Producent z państwa członkowskiego zamierzający po raz pierwszy wyprodukować gwarantowaną tradycyjną specjalność, nawet jeśli jest członkiem grupy, która złożyła pierwotny wniosek, uprzednio powiadamia o tym określone w art. 14 ust. 3, wyznaczone organy lub jednostki państwa członkowskiego, w którym jest on ustanowiony, zgodnie z instrukcjami właściwych organów, o których mowa w art. 14 ust. 1.

2. Producent z państwa trzeciego zamierzający po raz pierwszy wyprodukować gwarantowaną tradycyjną specjalność, nawet jeśli jest członkiem grupy, która złożyła pierwotny wniosek, uprzednio powiadamia o tym określone w art. 14 ust. 3, wyznaczone organy lub jednostki, zgodnie z ewentualnymi instrukcjami grupy producentów lub organu państwa trzeciego.

Artykuł 17**Ochrona**

1. Państwa członkowskie podejmują konieczne środki zapewniające ochronę prawną przed wszelkiego rodzaju nadużywaniu lub mylącemu używaniu oznaczenia „gwarantowana tradycyjna specjalność”, skrótu „GTS” i odpowiadającego mu symbolu wspólnotowego oraz przed wszelkimi imitacjami nazw zarejestrowanych i zastrzeżonych zgodnie z art. 13 ust. 2.

2. Zarejestrowane nazwy są chronione przed wszelkimi działaniami mogącymi prowadzić do wprowadzenia w błąd konsumenta, w tym praktykami sugerującymi, że produkt rolny lub środek spożywczy jest gwarantowaną tradycyjną specjalnością uznaną przez Wspólnotę.

3. Państwa członkowskie podejmują wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia, że oznaczenia handlowe używane na szczeblu krajowym nie dają podstaw do pomylenia ich z nazwami zarejestrowanymi i zastrzeżonymi na mocy art. 13 ust. 2.

Artykuł 18**Procedura komitetu**

1. Komisja jest wspierana przez Stały Komitet ds. Gwarantowanych Tradycyjnych Specjalności.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 19

Przepisy wykonawcze i przejściowe

1. Przepisy wykonawcze w celu wdrożenia niniejszego rozporządzenia przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 18 ust. 2. Dotyczą one w szczególności:

- a) informacji, które muszą zostać zawarte w specyfikacji produktu, o której mowa w art. 6 ust. 2;
- b) składania wniosku o rejestrację na mocy art. 7 ust. 1 przez grupy pochodzące z różnych państw członkowskich lub z państw trzecich;
- c) przekazywania Komisji wniosków o rejestrację, o których mowa w art. 7 ust. 3 i 6 oraz w art. 7 ust. 7, a także wniosków o dokonanie zmian, o których mowa w art. 11;
- d) rejestru gwarantowanych tradycyjnych specjalności, o którym mowa w art. 3;
- e) sprzeciwów, o których mowa w art. 9, w tym odpowiednich konsultacji między zainteresowanymi stronami;
- f) cofnięcia rejestracji gwarantowanej tradycyjnej specjalności, o którym mowa w art. 10;
- g) oznaczenia i symbolu, o których mowa w art. 12;
- h) definicji nieznacznych zmian, o których mowa w art. 11 ust. 1 akapit trzeci;
- i) warunków kontroli zgodności ze specyfikacją.

2. Nazwy już zarejestrowane na mocy rozporządzenia (EWG) nr 2082/92 w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zostają automatycznie wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 3. Odpowiednie specyfikacje produktu są traktowane jako specyfikacje produktu, o których mowa w art. 6 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 marca 2006 r.

3. W przypadku oczekujących na rozpatrzenie wniosków o rejestrację, oświadczeń i innych wniosków, które Komisja otrzymała przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia:

- a) nie mają zastosowania procedury określone w art. 7;
- b) jeżeli specyfikacje produktu zawierają elementy niewymienione w art. 6, Komisja może zażądać nowej wersji specyfikacji produktu zgodnej z przepisami tego artykułu, jeśli jest to niezbędne do rozpatrzenia wniosku.

Artykuł 20

Oplaty

Państwa członkowskie mogą pobierać opłaty na pokrycie kosztów poniesionych w związku z rozpatrywaniem wniosków o rejestrację, sprzeciwów, wniosków o wprowadzenie zmian i wniosków o cofnięcie rejestracji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 21

Uchylenie

Niniejszym uchyla się rozporządzenie (EWG) nr 2082/92.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktowane są jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i powinny być odczytywane zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku II.

Artykuł 22

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Przepisy art. 12 ust. 2 stosuje się jednak od dnia 1 maja 2009 r., bez uszczerbku dla produktów wprowadzonych do obrotu przed tą datą.

W imieniu Rady

J. PRÖLL

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Środki spożywcze, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b)

- Piwo,
 - czekolada i inne preparaty spożywcze zawierające kakao,
 - wyroby cukiernicze, chleb, ciasta, ciastka, herbatniki i inne wyroby piekarnicze,
 - makaron gotowany lub nie, nadziewany lub nie,
 - dania przygotowane,
 - gotowe sosy zawierające przyprawy,
 - zupy lub buliony,
 - napoje z ekstraktów roślinnych,
 - lody (na mleku) oraz lody (na wodzie).
-

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (EWG) nr 2082/92	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1 ust. 1 akapit pierwszy	Artykuł 1 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 1 ust. 1 akapit drugi	Artykuł 1 ust. 1 akapit drugi
Artykuł 1 ust. 2 i 3	Artykuł 1 ust. 2 i 3
Artykuł 2 ust. 1 akapit pierwszy	Artykuł 2 ust. 1 lit. a)
Artykuł 2 ust. 1 akapit drugi	Artykuł 2 ust. 2 akapit drugi
Artykuł 2 ust. 1 akapit trzeci	Artykuł 2 ust. 2 akapit trzeci
Artykuł 2 ust. 2 zdanie pierwsze	Artykuł 2 ust. 1 lit. d)
Artykuł 2 ust. 2 zdanie drugie	Artykuł 2 ust. 2 akapit czwarty
Artykuł 2 ust. 3	Artykuł 2 ust. 1 lit. c)
—	Artykuł 2 ust. 1 lit. b)
—	Artykuł 2 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 3	Artykuł 3
Artykuł 4 ust. 1	Artykuł 4 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 4 ust. 2	Artykuł 4 ust. 1 akapit drugi
Artykuł 5 ust. 1	Artykuł 4 ust. 2
Artykuł 5 ust. 2	Artykuł 4 ust. 3 akapit drugi
Artykuł 5 ust. 3	Artykuł 4 ust. 3 akapit pierwszy
Artykuł 5 ust. 4	Artykuł 4 ust. 1 akapit drugi zdanie drugie
—	Artykuł 5
Artykuł 6 ust. 1	Artykuł 6 ust. 1
Artykuł 6 ust. 2	Artykuł 6 ust. 2
Artykuł 7 ust. 1	Artykuł 7 ust. 1
—	Artykuł 7 ust. 2
Artykuł 7 ust. 3	Artykuł 7 ust. 6
—	Artykuł 7 ust. 7 i 8
Artykuł 7 ust. 2	Artykuł 7 ust. 3
—	Artykuł 7 ust. 4 i 5
—	Artykuł 8 ust. 1
Artykuł 8 ust. 1 akapit pierwszy	—
Artykuł 8 ust. 1 akapit drugi	Artykuł 8 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 8 ust. 2	—
Artykuł 8 ust. 3	Artykuł 9 ust. 1 i 2
—	Artykuł 9 ust. 3
Artykuł 9 ust. 1	Artykuł 9 ust. 4
Artykuł 9 ust. 2	Artykuł 9 ust. 5
Artykuł 10	Artykuł 10
Artykuł 11 ust. 1	Artykuł 11 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 11 ust. 2 akapit pierwszy	Artykuł 11 ust. 1 akapit trzeci
—	Artykuł 11 ust. 1 akapit drugi
Artykuł 11 ust. 2 akapit drugi	Artykuł 11 ust. 2
Artykuł 12	Artykuł 19 ust. 1 lit. g)
Artykuł 13 ust. 1	Artykuł 13 ust. 1

Rozporządzenie (EWG) nr 2082/92	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 13 ust. 2	Artykuł 13 ust. 2
—	Artykuł 13 ust. 3
Artykuł 14	Artykuł 14 i 15
Artykuł 15 ust. 1	Artykuł 12 ust. 1
—	Artykuł 12 ust. 2 i 3
Artykuł 15 ust. 2	Artykuł 16 ust. 1
Artykuł 15 ust. 3	—
Artykuł 16	—
Artykuł 17	Artykuł 17 ust. 1 i 2
Artykuł 18	Artykuł 17 ust. 3
Artykuł 19	Artykuł 18
Artykuł 20	Artykuł 19
Artykuł 21	—
—	Artykuł 21
Artykuł 22	Artykuł 22
Załącznik	Załącznik I
—	Załącznik II